

Chương 14

Tôn quý và Bình thường

Lúc vở kịch đang tiến hành, những người không phận sự đều không được vào hậu trường, Yến Tư Thành chờ mãi bên ngoài rèm ở hậu trường đến khi người trên sân khấu ra chào, chàng đảo mắt, không thấy bóng dáng Lý Viện Viện, lập tức thêm chắc chắn rằng Lý Viện Viện đã xảy ra chuyện.

Không chờ diễn viên xuống sân khấu, Yến Tư Thành đã không nén nổi bất an trong lòng, xông thẳng vào hậu trường.

Thật ra đa phần người của đội kịch đều biết chàng, hiện giờ vở kịch cũng đã xong, bởi vậy không ai ngăn cản chàng, có người còn chỉ đường cho chàng: “Lý Viện Viện đang ngồi trong phòng nghỉ phía sau đó.”

Yến Tư Thành bước dài tới cửa phòng nghỉ, vừa định đẩy cửa bước vào, bỗng nghe giọng nói dịu dàng của Lý Viện Viện: “Tiểu Bàn, cảm ơn cậu vừa rồi đã cứu tôi trong lúc nguy cấp.”

Tay Yến Tư Thành khựng lại, nhìn vào khe cửa, Giang Đông Bân đang đưa một bình nước suối cho Lý Viện Viện, Lý Viện Viện dùng tay trái đón lấy, trên mặt là nụ cười quyến luyến.

“Gì mà cứu với không cứu nghiêm trọng quá vậy.” Giang Đông Bân gãi đầu, tránh ánh mắt của Lý Viện Viện, “Cậu cũng bắt cần quá, trên vai vốn đã có vết thương, sao còn ngã xuống kiêu đó? Cũng may không xảy ra chuyện gì.”

Vừa nghe Lý Viện Viện bị thương, ánh mắt Yến Tư Thành dừng trên vai phải của Lý Viện Viện, thấy tư thế thông tay của nàng hơi gượng gạo, chàng lập tức sốt ruột định đẩy cửa vào, nhưng lại nghe Lý Viện Viện nói: “Tiểu Bàn, cậu lo lắng cho tôi, tôi thấy rất vui.” Nàng mỉm cười, “Thật ra thời gian qua tin rằng cậu cũng nhìn ra được tâm tư của tôi rồi.”

Công chúa muốn...

Bày tỏ tình cảm sao?

Yến Tư Thành chăm chăm nhìn mặt Lý Viện Viện, chàng hiểu được thân sắc trong mắt nàng.

Nàng đang nghiêm túc.

Yến Tư Thành lặng lẽ kéo cửa lại, không phát ra tiếng động nào, chàng xoay lưng đứng chờ ở cửa, những lúc như vậy, chàng biết Lý Viện Viện không muốn bất cứ ai vào quấy rầy, cho dù đó là chàng.

Nhưng đối thoại của hai người trong cửa vẫn chuyên vào tai Yến Tư Thành rất rõ ràng.

“Không phải cậu... và Yến Tư Thành...”

“Đúng là Yến Tư Thành rất quan trọng với tôi, nhưng không phải như mọi người nghĩ đâu, tôi và anh ấy chỉ có tình anh em, giống như người thân chứ không phải tình yêu nam nữ.”

Phải rồi, không phải là tình yêu nam nữ.

“Vỡ kịch của chúng ta diễn xong rồi, sau này không biết phải gặp cậu ở đâu, bởi vậy tôi muốn thẳng thắn bày tỏ tình cảm với cậu, Tiểu Bàn, cậu có bằng lòng nắm tay tôi cùng tôi đi hết quãng đời còn lại không?”

“...Ý là sao?”

“Ý là tôi hỏi cậu sau này cậu có bằng lòng thành hôn với tôi không.”

“Thành... thành hôn?”

Giọng Giang Đông Bân lạc đi: “Đây... đây là tiến triển kiểu gì... Không được, tuyệt đối không được đâu!”

Cậu ta từ chối quá lớn tiếng, giọng điệu quá quả quyết, khiến Yến Tư Thành vốn đã có sắc mặt không tốt càng thêm chau mày chặt hơn, Lý Viện Viện bên trong vội giải thích: “Không, không phải thành hôn ngay bây giờ, tôi biết thời gian chúng ta tiếp xúc còn ngắn, đôi bên vẫn chưa hiểu nhau, chúng ta có thể tiếp xúc một thời gian nữa rồi mới...”

“Nhưng mà... nhưng mà tôi đâu có thích cậu.”

Lý Viện Viện thoáng im lặng: “Tôi rất cảm mến cậu, kể từ lúc nghe cậu đàn piano, kể từ lúc cậu đứng dưới sân khấu vỗ tay cổ vũ lúc tôi diễn kịch thì tôi đã cảm mến cậu rồi, tôi nghĩ... tôi có thể tiếp tục ở bên cậu.”

“Nhưng tôi đâu định tiếp tục ở bên cậu!” Giọng Tiểu Bàn quả quyết.

Lý Viện Viện im lặng.

“Nói thật với cậu nhé, thật ra tôi thích con gái ôm một chút, tôi không hề có ý gì với cậu hết. Trước đây chúng ta vốn không thân, tôi không biết sao đột nhiên cậu lại có ý với tôi, tôi... trước đây tôi giao lưu với cậu cũng chỉ ở mức bạn bè bình thường thôi, tôi vỗ tay cổ vũ cho cậu, hôm nay tôi công cậu xuống sân khấu, chuyện trước là vì lễ độ, chuyện sau là vì chúng ta chung một đội, tôi cũng không muốn làm hỏng vở kịch, cậu không cần phải cảm mến tôi vì những chuyện này đâu...”

Người bên trong vừa nói vừa đẩy cửa đi về phía này. “Bởi vậy sau này cậu đừng nói với tôi những chuyện đó nữa... Tự dung khiến tôi cũng phiền phức theo.”

Cửa bị kéo ra, ánh mắt Yến Tư Thành lướt qua mặt Giang Đông Bân, sau đó nhìn thấy Lý Viện Viện đang ngồi bên trong, tay trái đã rời nắm bình nước.

Lý Viện Viện ngồi đó, vẻ mặt không chút chán chường, tựa như vẫn điềm nhiên như thường ngày. Nhưng sống lưng nàng khẽ cong xuống, trong mắt Yên Tư Thành, độ cong còn con này cứ như một lưỡi dao mỏng, vạch một đường ngoằn ngoèo trong tim chàng.

Trước khi kịp suy nghĩ, Yên Tư Thành đã nắm áo Giang Đông Bân, “âm” một tiếng ấn Giang Đông Bân lên cửa, ánh mắt Yên Tư Thành như một con dao.

Lý Viện Viện tựa như bị hành động của chàng thức tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Giang Đông Bân sợ đến tái mặt: “Làm gì đây? Cậu muốn làm gì đây?”

“Tur Thành.” Lý Viện Viện lên tiếng, “Tới đây đi.”

Yên Tư Thành vẫn không cam lòng, “Điện... Thiên Ninh, người này buông lời khiếm nhã...”

“Tới đây.”

Yên Tư Thành nghiêng chặt răng, Giang Đông Bân cách chàng rất gần cơ hồ có thể nghe thấy hơi thở nặng nề từ mũi chàng, Giang Đông Bân kinh hãi nhìn chàng, không dám nói một lời, một lúc lâu sau Yên Tư Thành mới buông tay.

Giang Đông Bân vội nghiêng người chạy ra ngoài cửa mấy bước, thấy Yên Tư Thành chậm rãi đi về phía Lý Viện Viện, cậu ta lẩm bẩm: “Rõ ràng là thích nhau mà, hai người yêu nhau tốt biết bao nhiêu, việc gì phải kéo người ta vào.” Nói xong, không chờ ánh mắt Yên Tư Thành nhìn đến cậu ta đã vội vàng chạy mất.

Yên Tư Thành nhìn theo bóng cậu ta, ánh mắt sa sầm.

“Tur Thành.” Lý Viện Viện gọi chàng, chàng quay đầu, thấy Lý Viện Viện đưa bình nước suối tới trước mặt chàng, không hề chỉ trích hành động lỗ mãng của chàng, cũng không tỏ vẻ uất ức phần nộ sau khi bị từ chối, chỉ nhẹ giọng nói, “Ta không mở được. Tur Thành vặn nắp bình giúp ta đi.” Nàng nhẹ nhàng chuyển chủ đề, tựa như vốn không hề để bụng những lời Giang Đông Bân nói với nàng vừa nãy.

Yên Tư Thành biết hiện giờ Lý Viện Viện không muốn nói với chàng những chuyện liên quan tới Giang Đông Bân, chàng âm thầm đón lấy bình nước khoáng, mở nắp đưa lại cho Lý Viện Viện, thấy nàng dùng tay trái uống nước mới lo lắng chau mày hỏi: “Vai Điện hạ bị thương có nặng không?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Không nặng, chỉ hơi đau thôi.”

Lòng Yên Tư Thành thất lại, ánh mắt nặng nề đau đớn, lập tức quỳ sụp xuống, cúi đầu bái: “Điện hạ, để Điện hạ bị thương là thuộc hạ thất trách, xin Điện hạ trách phạt.”

Tại chàng sơ suất, tưởng rằng thế giới này không có hành thích, không có ám sát, Công chúa cũng luôn khỏe mạnh, bởi vậy nàng sẽ không bị thương, nhưng

hôm nay vai nàng đã bị thương, lòng chàng cũng không biết buồn bã đến dường nào...

Nghĩ vậy, Yên Tư Thành càng cảm thấy ghen lòng. Ở thế giới này chỉ có một mình chàng hầu hạ Công chúa, người Công chúa dựa dẫm cũng chỉ có chàng, nàng vô cùng tin tưởng chàng, nhưng chàng lại không làm tốt...

“Ngọc thể Công chúa tổn hại, thuộc hạ tội đáng muôn chết.” Chàng khấu đầu thật mạnh, nhưng trán đập vào một bàn tay mềm mại, chàng giật mình, vội ngẩng đầu lên, thấy Lý Viện Viện đã khom xuống, tay trái đặt dưới đất, vừa rồi chàng vừa mới khấu đầu lên lòng bàn tay nàng.

Yên Tư Thành ngây người.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện rút tay lại, “Ở thế giới này, ta đã không còn là Công chúa, sau này huynh không cần gọi ta là Điện hạ nữa, càng đừng nên quý với ta.”

Tiểu Bàn từ chối không khiến Lý Viện Viện đau lòng lắm, có điều ý nghĩa hành động từ chối của cậu ta đã khiến Lý Viện Viện nảy sinh nghi ngờ về bản thân.

Trong thời gian từ khi Tiểu Bàn từ chối nàng đến khi cậu ta bỏ đi, trong đầu Lý Viện Viện thoáng qua vô số ý nghĩ, nhưng trong số đó, điều khiến nàng xúc động nhất không gì khác rằng: Trong thế giới này, bất kỳ ai cũng có thể quả quyết không hề sợ hãi mà từ chối tất cả yêu cầu của nàng.

Những chuyện này nàng tuyệt đối không bao giờ gặp phải ở Đại Đường, bá tánh bình dân có ai dám từ chối bàn tay Công chúa đưa ra? Cho dù nàng là một Công chúa không được sủng ái đi chăng nữa.

Nhưng ở đây thì có thể.

Nhưng điều càng đả kích Lý Viện Viện hơn là, nàng hoàn toàn không hề phòng bị trước lời từ chối như vậy, càng không hề biết phải dùng cách gì mới có thể ép buộc Tiểu Bàn tiếp nhận yêu cầu của nàng.

Nàng không có đội thị vệ, không thể bắt giữ cậu ta. Nàng không có phủ Công chúa, không thể giam cầm cậu ta. Nàng thậm chí không có tiền tài và nhan sắc, không thể dụ dỗ cậu ta.

Sống ở đây bao nhiêu lâu nay, tuy biết hoàn cảnh hiện giờ rất khác trước, nàng phải tự xách đồ, phải học cách nói chuyện như người ở đây, phải rời khỏi Yên Tư Thành một mình đi học, tới nhà ăn. Nhưng về mặt tâm lý, Lý Viện Viện vẫn cảm thấy mình khác mọi người, nàng cảm thấy thích nơi này, bởi vậy nàng cam tâm tình nguyện hạ mình ở đây.

Nhưng không ngờ trong mắt người khác, nàng vốn chẳng phải đang “hạ mình”, nàng cũng giống như mọi người. Là một...

Cô gái mập hết sức bình thường.

Lần đầu tiên Lý Viện Viện lĩnh hội sâu sắc rằng nàng bình thường đến vậy.

Ai cũng có thể từ chối nàng, không ai coi chuyện chấp hành mệnh lệnh của nàng là đương nhiên.

Bao gồm cả... Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện diu Yến Tư Thành lên: “Chúng ta về thôi.”

Dọc đường, Lý Viện Viện tiêu hóa đả kích mình gặp phải hôm nay và đạo lý học được từ đả kích. Nàng im lặng suốt dọc đường, Yến Tư Thành cũng im lặng theo sau nàng suốt dọc đường.

Đi đến công trường, lúc này đã là chín giờ tối, theo cách tính của Đại Đường, hiện giờ là giờ Hợi, là lúc “nửa đêm”, phải yên giấc nghỉ ngơi. Nhưng đường phố ở đây vẫn náo nhiệt như cũ, trên đường xe cộ tấp nập không ngớt, đèn neon trong cửa hàng trên đường đối diện vẫn nhấp nháy rực rỡ, trước công trường, sinh viên vẫn đi ra đi vào, mỗi người có một vẻ mặt khác nhau, nhưng ai nấy đều tinh thần phấn chấn.

“Thời đại khác rồi.” Lý Viện Viện bùi ngùi. Yến Tư Thành vẫn chưa nghe rõ, bỗng cảm thấy cổ tay bị siết lại, chàng bị kéo tới phía trước nửa bước, đứng ở vị trí ngang bằng với Lý Viện Viện, Yến Tư Thành bất giác định lui về phía sau, nhưng tay bị Lý Viện Viện nắm chặt, không thể động đậy, sau đó... Yến Tư Thành đỏ mặt...

“Điện... Điện hạ...”

Trước đây Yến Tư Thành cũng từng nắm tay Lý Viện Viện trong lúc nguy cấp, đôi tay mảnh khảnh yếu ớt cứ như chỉ cần chàng dùng sức thêm một chút nữa là có thể bóp nát xương nàng. Hiện giờ đôi tay này tuy thô hơn trước rất nhiều, mềm hơn trước rất nhiều, nhưng đối với Yến Tư Thành, đôi tay này vẫn yếu ớt như xưa.

Chàng không dám dùng sức vùng ra, cũng sẽ... không dùng sức vùng ra.

“Tư Thành, ta nghĩ nếu chúng ta tiếp tục sống trong thế giới này thì phải sửa nhiều thói quen lúc trước.” Lý Viện Viện nói rất nghiêm túc, “Bắt đầu từ việc đi đứng nhé.”

“Phải sửa sao?” Yến Tư Thành khó hiểu.

“Đúng, phải sửa. Tất cả các thói quen, xưng hô, lời nói, cử chỉ, còn có suy nghĩ nữa, tất cả đều phải sửa, một ngày hai ngày sửa không hết thì dùng một năm hai năm để sửa.” Lý Viện Viện nói, “Muốn sống ở đây thì phải thích ứng với nơi này.”

“Điện hạ?”

Yến Tư Thành không hiểu, tại sao kể từ sau chuyện hôm nay tâm tư của Lý Viện Viện lại vòng vèo đến nỗi muốn sửa đổi bản thân để thích ứng với xã hội.

Nhưng thấy Lý Viện Viện không vì vậy mà sa sút tinh thần, chàng cũng thâm yên tâm.

“Tur Thành, chúng ta cùng sửa nhé.” Nàng đứng như một Tướng quân sắp xuất chinh, lời nói hùng hồn.

Yến Tur Thành nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, bất giác cười nhẹ: “Dạ, xin tuân lệnh Điện hạ.”

“Không đúng, câu này phải sửa.”

“Được.” Yến Tur Thành nghiêng tai lắng nghe, bên cạnh có một cậu con trai vẻ mặt bất lực đang nói chuyện với bạn gái: “Được rồi, được rồi, nghe theo em hết.” Yến Tur Thành nhìn Lý Viện Viện nhẹ giọng nói: “Được, nghe theo em hết.”

Lý Viện Viện bật cười.

Sau đó cậu con trai bên cạnh bèn bị bạn gái đánh: “Anh xem bạn trai người ta dịu dàng ghê chưa.”

“Mọi, sao em không xem thử bạn gái người ta yên lặng dường nào!”

P/s: Từ chương này mình sẽ thay đổi cách xưng hô nha các bạn, vì Lý Viện Viện và Yến Tur Thành phải hòa nhập với cuộc sống hiện đại.